

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ AUDREW SOUTAR

ΚΑΤΙ ΕΧΩ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ, ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ!...

ΑΙ, κάποιο προαισθήμα μ' έσπρωξε ναρθώ σήμερα κοντά σου... Έτσι ο γιατρός, ο παλιός οικογενειακός φίλος της μίσσης Κρέιτον. Μπορώ να σου φανώ χρήσιμος σε τίποτε; πρόσθεσε με συμπόνια.

—Παράξενο, αλήθεια, απάντησε η μίσση Κρέιτον. Άκριβώς σήμερα το πρωί σ'αυς συλλογίζομαι κι' αναρωτιόμουν πού να θρικόεστε τάχα! Ένοιωθα θραειά τη μοναξιά μου και σκεφτόμουν πόσο σπουτή ενί' η ζωή! Γέρασα κιόλας, πλησιάζω στο τέλος και μού φαίνεται πως δέν ένοιωσα τίποτε σχεδόν από τη ζωή!...

—Δέν πρέπει να μιλάς έτσι, παιδί μου, είπε ο γέρο-δόκτωρ με πατρικό ενδιαφέρον, δέν ταριάζει στον ευγενικό χαρακτήρα σου. Σκέψου δλα δσα έκανες τά τελευταία δεκαπέντε χρόνια...

—Από τότε που έφυγε ο Τζών...

—Ναί, από τότε που ανέλαδες, με τόση γενναιότητα τη διεύθυνση του εργοστασίου, χωρίς ωστόσο ναχής τις απαιτούμενες γνώσεις για τη θραειά εθούνη που ανέλαδες, γενναίο μου παιδί!... Θυσιάζεις σ' αυτό τά καλύτερα χρόνια της ζωής σου. Τ' αποτέλεσμα τών κόπων σου υπήρξε ώστόσο θραμισμός. Έ;

—Ναί! άπάντησε μ' άδιαφορία η μίσση Κρέιτον. Ξεπέρασε τις προσδοκίες μου.

—Κι' δλ' αυτό χάρις σ' έσένα!...

—Όχι, γιατρέ, χάρις στον Τζών.

—Σ' έσένα, παιδί μου! Έγινε δεκαπέντε χρόνια τώρα που ο Τζών εινε κλεισμένος στη φυλακή του Νάρτμωρ! Τι φρική!

—Κλεισμένος άδικά! Για ένα έγκλημα που δέν τό έκανε! —Πόσο παρηγορητική θάνε γι' αυτόν η σκέψις ότι πιστεύεις στην άθωότητά του!... Και τά παιδιά!...

—Ω! τά παιδιά! Μόλις πριν από λίγες μέρες έμαθαν την άληθεια. "Ως τώρα δέν τους είχα πη τίποτε..."

—Πές μου, Μάντζ, τί συνέβη τελευταία; Θέλω να μού τά πης δλα! Γιατί θρικόεσαι ολόμυναχη έδώ σ' αυτό τό σπιτάκι, μακριά από τό εργοστάσιο;

—Όταν φυλακίστηκε ο άνδρας μου, σύμφωνα με τη θέλησή του άλλαξα τ' όνομά μου. Ήρθα με τά παιδιά κι' ανέλαβα τη διεύθυνση του εργοστασίου...

—Κι' εργάστηκες με υπέροχη αυτοθυσία για τά παιδιά σου!... —Και για τών Τζών...μην τό ξεχνάτε άπό, γιατρέ μου! Σ' έλω τό μακρύ διάστημα τών τελευταίων δεκαπέντε χρόνων, θαρρούσα πως με παρακολουθούσε με τη σκέψη του και στις δύσκολες στιγμές μου φανόταν πως άκούεα τη φωνή του που με συμβούλευε τί έπρεπε να κάνω... Δέν άμφέβαλα ποτέ για την άθωότητά του κι' εκείνος τό ξέρει αυτό!... Μιά μέρα, ο γυιός μου ο Χάρολντ, ήρθε άπ' έξω νευρικός. Μού μ'ήσσε άπότομα και ζήτησε να του πω τά πάντα... Κάποιος φαίνεται θά τοι μιλήσει για τόν πατέρα του... Βλέπετε, τά παιδιά σ'αυς λένε, πως αυτά δέν ζήτησαν μόνο τους να έρθουν στον κόσμο, κι' έπομένως, δτι κι' άν συμβή, φταίνε πάντα οι γονεϊές!... Ο Χάρολντ μού παραπονέθηκε γιατί η καταδική του πατέρα του θά έπιδουόσε στο μέλλον του και στην τύχη της άδελφής του, της Μάιν.

—Δέν πιστεύει λοιπόν στην άθωότητα του πατέρα του;

—"Όχι!... Ούτε προσπάθησα να τόν πείσω. Ο Χάρολντ ήταν παιδί άκόμα όταν συνέβη τό κακό. Πώς θά τόν έπειθαι, πως ο πατέρας του έπεσε θύμα μιάς φρικτής πλεκτάνης, τη στιγμή που δλα ήσαν έναντίον του;

—Πές μου, τί σου είπε ο Χάρολντ; "Ίσως μπορέσω να σέ βοηθήσω!"

—Τού είπα πως μετά λίγες μέρες έλγνε η φυλακίσις του πατέρα του.

—Κ' έγώ ατέες τίς μέρες άκριβώς, τό σκεφτόμουν αυτό. "Ίσως η σκέψις αυτή μ' έσπρωξε να έρθω σήμερα κοντά σου. Ποιά μέρα τών περιμένεις;

—Μά άσίοιο η μεθαύριο.

—Κι' ο Χάρολντ;...

—"Ο γυιός μου με συμβούλευσε να έρθω έδώ, σ' αυτό τό σπιτάκι, στο όποιο κατοικήσαμε όταν ταπεινυθήκαμε... Δέν διαβάσατε μια άγγελια που έβαλα τελευταία στις έφημερίδες;

—Ναί. Έγγραφες σ' αυτή, ότι άποούρεσαι από την έπιχειρήσις, την όποια θά διευθύνη στο έξηξ ο γυιός σου.

—Έγινε άξιος νέος κι' εργάσιος... Λυπούμαι που δέν φέρθηκε με περισσότερη καλωσύνη.

—"Άς εμειθα έπιεικείς! είπε ο γέρο-γιατρός με σκεπτικό ύφος. Σκέψου, πόσο δυνατό γτύπημα για τόν έγωισμό του υπήρξε η άποκάλυψις της καταδικής του πατέρα του... Θέλεις μήπως να του μιλήσω, Μάντζ;

—"Όχι!... "Ίσως ήταν λάθος μου, που δέν του είπα την άληθεια προητέρα, όταν ήταν παιδί άκόμα... "Έτσι θά τόν προειθέτα και, αγιά-αγιά, τό πράγμα θά έπαυε να του κάνει έντύπωση!...

—"Έπρεπε ο Χάρολντ ναίνε περήφανος για τη μητέρα του και να μη θέληση να τη λυτήση με πικρά λόγια! είπε ο γέρος με θρασέσκεια.

—"Τά παιδιά εινε άσυλλόγιστα, γιατρέ, κι' άχάριστα. Δέν με νοιάζει για μένα... Σκέπτομαι μονάχα τόν Τζών... Τι θά συμβή τάχα όταν συναντηθούν; Θά προτιμούσα τώς να... Μά δχι, δέν εινε σωστή η σκέψις μου!

—"Ο γιατρός δέν άπάντησε. Η σιωπηλή παρουσία του μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο, ήταν πιο πολύτιμη από τά παρηγορητικά λόγια. Κτύπαζε με συμπόνια τη γυναικά αυτή, την όποια εινε γνωρίσι από τά παιδικά της χρόνια και λυπόταν κατάκαρδα, γιατί δέν εινε σκεφθή να μιλήση αυτός στον Χάρολντ. Θά εινε έξηγήσει στο νέο την άληθεια σχετικώς με τόν πατέρα του κι' ίσως θά εινε άπαλλάξει την δυστυχισμένη μητέρα από τό τελευταίο αυτό πικρό ποτήρι, της άχαριστίας τών παιδιών της, θά του έλεγε πως δέν έπρεπε να έχασθη πως ο πατέρας του εινε άγαπηθή, κι' ότι σπανίως γυναικά εργάστηκε και κοπίσσε τόσο πολύ, όσο η ύπεροχη, η άνεκτίμητη μητέρα του. Θά του έλεγε άκόμα, πως οι γονεϊές του υπήρξαν άγαπημένοι κι' άφοβισμένοι σύζυγοι, τους όποιους μιά σκληρή κι' άδυσώστη μοίρα εινε χωρίς δεκαπέντε δλόκληρα χρόνια, με μιά άδικη δικαστική άπόφασι. Κι' άν σήμερα, η γυναικά αυτή θρικόεταν πρόωρα γραμισμένη, με ψαρά μαλλιά, κι' άν θραειές ρυτίδες πόνου αυτάκωναν τό πρόσωπό της, δέν εινε φταίει σε τίποτε! Έγινε μοχθήσει κ' εινε ταλαπρωθή μόνη της, με τό θάνατο στην ψυχή, για ν' άπαλλάξη τά παιδικά χρόνια τους από τη λύπη και τη ντροπή. Κι' ο πατέρας τους, ο άδικημένος, θά έθγαίνε τώρα από τη φυλακή, τασιαιμένος, έξουθενωμένος! Ο Χάρολντ κι' η Μάιν είναν μεγαλώσει ξένοιαστα. Και όταν έμαθαν τη θραγωδία που κατέστρεψε την οικογενειακή ευτυχία τους, σηκώθηκαν με αυθάδεια και διαμαρτυρήθηκαν για την κοινωνική ύπόστασι τους, που κινδύνευε... Και σκληρά κι' άπονα θρικόεα την ή μόνη δυνατή λύσι: "Ο άνθραπος που τους άδίκησε, άς έπαρνε τη γυναικά του κι' άς πείραζε τον γυιό τους να ζήσουν υιοί τους στην έξορία που τους ειναν έτοιμάσει.

Δέν τους λογάριάζαν πια τούς γονεϊές τους!...

Σάν να εινε παρακολουθήσει τούς συλλογισμούς του παλιού φίλου της, η Μάντζ, του μαγομέλασε κι' είπε με προσποιητό θάρρος:

—"Άρκει να μην άπογοητευθή ο Τζών, όταν με ιδή! Άλλά μιά γυναικά γράσκει γρήγορα, θλίεπετε! Πολύ γρήγορα, δυστυχώς!...

—"Αν δέν κάνω λάθος, άγαπητή μου, ο άνδρας σου, με την ευγένεια της ψυχής που τόν γοακρητρίζει, δέν θά σ' αγαπά τό έξηξ, θά σέ λατρεύη!...

Η μίσση Κρέιτον σηκώθηκε άργά από τη θέσι της, άνοιξε την πόρτα της θρανάτας και κατέβηκε στον κήπο. Ο γιατρός την άκολουθήσε.

Οι δυό τους προχώρησαν άπάνω στη θραοειή γλήκ κ' έθασσαν σ' ένα σύδενδρο μέρος. Έκει, υπήρχε ένας εύλινος πάγκος.

—Συνχώροστε με, γιατρέ, είπε η Μάντζ, άν σ'αυς φαίνονται άισθηματικη, αλλά κυττάξετε, σ' αυτό τόν πάγκο

—"Όχι... Θέλω να μείνω λίγη ώρα έδώ... Θέλω να σκεφθώ... Νά όνειροπολήσω!...

ΕΝΔΟΞΟΙ... ΣΚΥΛΛΟΙ

Ο ΜΠΙΠΤΕΚΗΣ*

καθόμουν με τόν Τζών, όταν μου πρωτομλήσε για τήν αγάπη του. Λίτο τήν ημέρα που ἐγκαταστάσθηκα εἰς, ἐρχομαι κίσε μερὰ σ' αὐτή τή θεοί και τόν περιμένω...

Ὁ γέρος κ' ἡ Μάντζ είχαν φρασεί τώρα κοντά στόν πάγκο, κατω ἀπό μία πανύψηλη φτελιθά.

—Ὦταν ἤμαστε νεοί, ἐξακολούθησε ἡ Μάντζ με τρεμάμενη φωνή, καθόμαστε ἐδῶ καί κάναμε σχέδια για τὸ μέλλον. Δυὸ χοιρὰ δάρκρια κύλησαν ἀργά στὰ μάγουλα τῆς Μάντζ.

—Καί ἐξέρετε, γιαιτρέ, ἐπρόσθεσε. Ὁ Τζών τότε μ' εἰσισε ὠμορφή... Τώρα ὁμως;

—Θά εἶσαι πάντοτε ὠμορφή γι' αὐτόν, ἀγαπητή μου!

—Δεκαπέντε χρόνια πέρασαν!... Γεράσαμε κ' οἱ δυὸ μας! Γεράματα! Αὐτὸ μὰς μένει, κ' ὁμως πῶση ἀγάπη ὑπάρχει στήν καρδιά μου! ὦ! Ἄς μπορούσαμε ν' ἀρχίσουμε πάλι ἐξ ἀρχῆς!

—Ἐπιθυμῶς μήπως νὰ φρεθῶ κοντά σου, τὴν ὥρα που θα ἐπιτρέψη ὁ Τζών;

—Ὄχι, γιαιτρέ! Προτιμῶ τὸν περιμένο ἐδῶ, μόνη μου, σ' αὐτὸ τὸ σκευδρό, στήν ἴδια ἀπὸ τῆς θεοί. Θά ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐρχόταν κατά τὸ σουρωτόμα, ὅπως συνηθῆς ἄλλοτε, καί νὰ μοῦ ψιθιρίζῃ πάλι σιγα: «Κάτι ἔχω νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπημένη μου...»

—Ἐνωῶ! εἶπε ὁ γιαιτρός με καλοσύνη.

—Ἄλλὰ, νομίζω πῶς σὰς ἀπασχολῶ ἀπὸ τὴν ἐργασία σας, γιαιτρέ, δὲν εἶν' ἔτσι;... Μὰ ἡ παρουσία σας μου ἔκανε τὴσιν εὐχαριστία!... Θὰ πῶ στόν Τζών πῶς καλὸς ὑπῆρξε μαζί μου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἐφυγε... Γιαιτρέ!... Δὲν ξέρω γιαιτὶ, ἀλλὰ σήμερα, μοιλοῦνι προετοιμάζομαι τόσο καρῶ τῶρα γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι, δὲν ξέρω γιαιτὶ φοβάμαι... Εἶμαι νευρική!... Γιά σκεφθῆτε, ἀν τυχόν ἀπογοιαιτευθῆ, σὰν με ἴδῃ τὴσιν γηρασμένη!...

—Παῖδι μου! Ποῦ εἶνε τὸ θάρρος σου λοιπόν; Ἐλα, πάμε μαζί, πῶς, σὸν σπιτί!

—Ὅχι! Θέλω νὰ μείνω λίγη ὥρα ἐδῶ. Θέλω νὰ σκεφθῶ... νὰ ἀνειροπολήσω!...

—Ὅπως θέλεις, ἀγαπητή μου! Ἐπιτρέφοντας, θὰ περάσω πάλι μία στιγμῆ...

Ὁ γέρος ἀπομακρύνθηκε. Κ' ἡ Μάντζ ἔμεινε μόνη, μ' ἕνα θλέμμα πῶθου στὰ θλιμένα μάτια τῆς καί με μιά προσευχή στὰ χεῖλη... Ἡ σκιάς τῆς νύχτας πληοίσιαν. Κι' οὔτε ἡ ἔλαχιστή πνοή δὲν τάραιε τὰ φύλλα τῶν δένδρων...

Ἐξαφνα, ἡ Μάντζ νόμισε πῶς διέκρινε τὸν Τζών πού πληοίαιε. Τὸ θῆμα του ἦταν τόσο ἀνάσφρο πού δὲν ἀκούοιαν. Πῆγε καί στάθηκε πίσω τῆς. Ἀκούοιαιε τίς παλάμες του ἀπάνω στὰ μάτια τῆς, ὅπως συνηθῆς ἄλλοτε καί τρυφερά ψιθιρίζε:

—Ἄν θρῆς, ποῖος εἶνε;... Πολυαγαπημένη μου!...

Με μιά φωνὴ γεμάτη λαχάρτα καί πόνου, ἐκείνη ἀπάντησε:

—ὦ! Τζών! Ἡλθεσ, ἀγάπη μου!... Ἄσπρευτὸ μου!!

Ἐκείνος τότε πῆγε καί κάθησε δίπλα τῆς. Γύρισε καί τὸν κύταξε. Τὸν εἶδε νεό, ὅπως ἦταν τὴν ἡμέρα πού τῆς ὠμολόγησε τὴν ἀγάπη του. Νέος, δυνατός, γεμάτος φιλοδοξία.

Ὁ Τζών τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλία του, ἐνῶ ἐκείνη μ' ἀφάνταστη τρυφερότητα ἐπανελάμβανε:

—Τζών! ὦ! Τζών, πολυαγαπημένε μου, πῶς μπόρεσα νὰ ζῆσω χωρὶς ἐσένα!...

Κι' ἐκείνος ψιθιρίζε χαιδεύοντα:

—Γλυκεῖά μου Μάντζ! Τί ὠμορφή πού εἶσαι!... Κάτι ἔχω νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπημένη μου!...

Ἡ φωνὴ τοῦ γιαιτροῦ, μόλις ἀκούοιαν, τόσο θαθεῖα ἦταν ἡ συγκίνησις του καθὼς μιλοῦσε στόν ἀνακρητῆ:

—Κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ θάνατος ὑπῆρξε φυσικός. Μιά ὥρα προτῆρα θρικοκόμουν κοντά τῆς. Ὅταν τὴν ἀφρασε στόν κῆπο, ἦταν καλὰ. Μετὰ τὸ γύρο τῶν ἐπισκέψεων μου, ἐπέστρεψα κοντά τῆς καί τὴ θρῆκα στήν ἴδια θεοί...

—Δὲν ἀντιληφθῆκατε τίποτε τὸ ἀνώμαλο;

—Τὸ μόνου πού παρατήρησα εἶνε πῶς φαίνονταν κατὰ εἰκοσι χρόνια νεώτερη. Ἴσως νάταν ἡ φαντασία μου ἢ τὸ παράξενο φῶς τῆς δύσεως νὰ συνετέλεσε, μὰ μοῦ φάνηκαν τὰ μαλλιά τῆς σὰν καθαρό χρυσάφι, ὅπως ἦσαν στὰ νεανικά τῆς χρόνια.

Μέσα σὺν γραφεῖο τὸ διευθυντοῦ τῆς φυλακῆς τοῦ Ντάρτμουρ ὁ ἐφημέριος συζητοῦσε με τὸν διευθυντή.

—Νόμισα πῶς ἔχαι γίνει πειὰ ἕνας σκληρὸς ἄνθρωπος, ἔλεγε ὁ διευθυντής, ἀλλὰ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ με τάραιε πολὺ. Ὁ δυστυχῆς ἦταν πρότυπον πειθαρχίας καί εὐγενείας. Δεκαπέντε χρόνια ἐδῶ μέσα, δὲν μὰς ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴν δυσαρεσκείας.

—Πράγματι, εἶπε ὁ ἐφημέριος τῆς φυλακῆς με θαθεῖα συγκίνησι, καί νὰ σκεφθῶ κανεῖς πῶς ἀσῖο ὁ Τζών θά ἦταν πάλι ἐλεύθερος!

—Ὑποθέτω, πῶς πέθανε ἀπὸ συγκοπή, εἶπε ὁ διοικητής.

—Δὲν ξέρω! Μὰ τὸ πρόσωπὸ του εἶχε μιά ἐκφοραῖσ ὑπερτάτης γαλῆνης! Ἄ! τὸν καυμῶ ἐνῶ! Τέτοια ἀτυχία!

Ὁ θάνατος εἶχε ἐνωσίε τὸ ἀγαπημένου συζυγικὸ ζευγάρι πού ἡ ἀδικία τῶν ἀνθρώπων εἶχε χωρίσει...

καλλιτεχνῶν, ἦταν σὲ θεοί νὰ καταλάβῃ ἀμέσως ποιοὶ ἀπ' ὁλους εἶχαν τὸ πούγγι γεμάτο. Ἀποφεύγοντας λοιπὸν σὰν τὴν χολέρα τοὺς ἀπένταρους καί σῖγουρος κ' ἀπὸ ἄλλοτε ὅτι θά τὸν ὑποδεχόντουσαν με κλωτσιές, διευθυντὰν ἴσα στούς παραλῆδες, γιά νὰ δεχτῆ τὰ χῶδια τῶν καί τὰ φιλοδωρημάτια τῶν. Ἄν δὲ κατὰ σύμπτωση—ἀρκετὰ συχνῆ, ἄλλωστε—θαοίλιε σὲ ὁλους ἡ ἀπειταρία, ὁ «Μπιπτεκῆς», ἐπιθῆδα καί με τὴν σκανδαλώδη νοημοσύνη του, ἔκανε κανονικὴ μεταβολῆ—ἀντιλαμβανόμενος τὰ «σκοῦρα»—ἔθβαινε ἔξω ἀπαρτήρητος, κ' ἀπὸ κεῖ κατευθυντὰν με ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν τεσσάρων σκελῶν του πρὸς τὸ ἐπίσημο περφόριου ἐνοδοχείου «Ἐλπερ», γιά νὰ θρῆ γνωρίσιμος πὸ ἀθηροῦς στὰ οἰκονομικά.

Ἡ ἀμέριμνη, ἀνέφελη κ' εὐτυχιμένη ζωὴ τοῦ «Μπιπτεκῆ» ἦταν μοιραῖα νὰ διακοπῆ τραγικά, κάποια τραγική ἡμέρα. Ἡ Ἴταλικὴ Ἐπαναστάσι τοῦ 1848 ἔστεισε σὰν θυέλλα, αἱματοκύλιση τὴ Ρώμη καί στοίχισε τὴ ζωὴ σὲ τεράστιον ἀριθμὸ ἀνθρώπων καί ζῶων.

Ἀνάμεσα στούς τελευταίους αὐτοὺς ταπεινοὺς κ' ἀγνώστους νεκρούς, συγκαταλέγθηκε κ' ἕνας γνωστός: Ὁ πολὺ κλαυστος «Μπιπτεκῆς». Ἐκρηξίς ὀθουζοῦ ἀντικρι σὸ ἐστιατορίου «Ἐλπερ», διαμέλιεσε οἰκτρά τὸν τετράποδο φιλόσοφο, τὴν ὥρα πού ἀδιαφορῶντας γιά τὴν κοσμογλαστία γύρω του καί ἐξαπλωμένος στὴ γλυκεῖα λακαβάδα χώνευε μακαρία τὴν ἀφθονία τῶν κοκκάλων τοῦ μεσημερινοῦ γεματόσ του!

Χάρις ὁμως στόν Ἴταλὸ ζωγράφου Μαρῶνε, σύγχρονου του κ' ἀρκετῆς φορῆς ἀφεντικῶ του, ὁ «Μπιπτεκῆς» ἀθανάτιστηκε.

Ἄγνοοῦμε σὲ ποῦ ἀκριβῶς μοουσιε τῆς Ἴταλίας θρῆκεται ἡ χαρακτηριστικὴ αὐτῆ ἔλαιογραφία τοῦ ἐκλεκτοῦ ζωγράφου, ὁ ὁποῖος διακρίθηκε ἐπίσης κ' ὡς τοπογράφου τῶν περιγύρων τῆς Ρώμης. Ἄν ὁμως ἀγαπητοί μας ἀναγνώσται, ἔχαιε νὰ δῆτε σὲ καμμιά πινακοθήκη τῆς Ἴταλίας ἕναν τοσάπτην καί νοημονέστατον σκύλλου, ζωγραφισμένον σὲ ἰσπῆσι ἀναμονῆς κοκκάλου κ' ἀνεθασμένον σὲ ψάθηνι καρέκλα—μέσα στὴ μισογεμάτῃ ἀπὸ πελάτες ἀθῶουσα τοῦ ἐνοδοχείου «Ἐλπερ»—νὰ ἐξέρετε τὰ ἐξῆς δυὸ πράγματα: Ὅτι ὁ πίνακας αὐτός εἶνε τοῦ ζωγράφου Μαρῶνε, κ' ὅτι ὁ σκύλλου πού παριστάνει, εἶνε ὁ διασθῆτος «Μπιπτεκῆς»!...

